

**negativní
povídky**

Daniel Kubec

YOUNGBOOKS

Negativní povídky

Daniel Kubec

Praha 2013

© Youngbooks

Obsah

Homosexuálové jsou jako žlabatky	3
Rutinéři	13
Nutkání zvrácenosti	24
Aidousoter – Prokletí onanie	33
Samerik	47
Malé mořské víly	58

Homosexuálové jsou jako žlabatky

Lidé jsou jen větší, komplikovanější žlabatky. Musím jich prostě nasbírat víc, než kdokoliv jiný. A homosexuálové jsou perfektní startovací pole.

Alfred Charles Kinsey

Na židli v pokojíku seděl chlapec, poklepával si nohou, kterou měl přehozenou přes druhou. Prosklené dveře se otevřely a vkráčel další kluk – Martin. Došel na metr od svého sedícího kamaráda Davida, který na něj s ironickým úsměvem vzhlédl.

„Dostal jsem tě,“ řekl Martin a tasil z pod gumy tepláků pistoli. Přiložil ji kamarádovi k čelu a vystřelil.

„A ne-e,“ řekl David.

„Co? Jacto jako?“ spustil Martin paži se zbraní podél těla.

„No, jsem nesmrtelnej. Něco jako highlander nebo tak.“

„To je na hovno, na to ti teda kašlu,“ zafuněl Martin a sedl si na postel. Pistoli hodil pod ni.

David si na židli ještě chvíli nervózně podupával nohou a pak si přesedl k Martinovi.

„Ták joo, každej máme něco, ty zas budeš moct používat adamantiový drápy, hm?“

Teď se vychytrale ušklíbl Martin. „I highlandrovi vlastně chvíli trvalo, než to rozdejchal, když ho střelili do hlavy. Takže ty jseš teď omráčeněj a můj zajatec!“ Pak šfouchl ukazovákem do Davida a ten se převalil na záda. Zůstal ležet na posteli s jednou paží přehozenou přes vysněnou ránu na čele. „A teď si tě vezmu do laborky a tam už přijdu na to, jak tě zabít!“

Někdy předtím seděli oba kluci na mezi nad statkem, který i se sousedním rybníkem patřil Martinovu otci. Nejdřív si v trávě, ještě dost vysoké před druhou letní senosečí, vydupali a zváleli úkryt před velociraptory, kteří tam občas lovili. V bezpečí té iontové hradby se střídali na stráž. Předávali si vzduchovku, s kterou ozařovali hejno kachen na rybníce pod mezi. Když se jim lasery podařilo ptáky vyplašit, měli ve svém trávovém úkrytu před světem konečně klid. Kamarád si zapálil cigaretu a nabídl i Martinovi, který zkoumal, jestli se v okolí nepohybují zmutovaní trollové, ale v podstatě se jen ujišťoval, že je nemůže vidět jeho otec.

„Ne nechci...“ odmítl chlapec a schoval dalekohled do torny. „Už nemůžu.“ David tázavě povytáhl obočí a snažil se z kouře vyfouknout plachetnici. Nebo teda alespoň něco vzdáleně připomínající kroužek. „On

taťka... fotr tuhle zjistil nějak, že kouřím, no a... zavřel mě do chlívku.“

David smíchem vyprskl a foukl startkový obláček Martinovi zblízka do nosu.

„Fuj, kurva...“ naštvál se on. „Mně se teď z kouře ještě dělá šoufl.“ Zvedl se a odešel si sednout na kámen vedle kruhu zvalené trávy. „Foukej si to někam do prdele.“

„No sorry, že nechápu, proč ti kouř najednou zvedá kufr. Dyť jsi byl jen zavřenej v chlívku.“

„Táta mi tam hodil pět krabek cigár a řek mi, že mě nepustí, dokud to všechno nevykouřím.“

Kamarád cvrnkl do poloviční cigarety a ta se v oblouku odrazila od stébla trávy. Pak se postavil za Martina a dlaní se dotkl jeho zad. „A bylo tam i prase?“

Hoch zavrtěl hlavou. „Už je po zabíjačce.“

„No stejně, předem soráč, ale myslím si, že tvůj fotr je trochu magor, když ti tohle udělal.“

„Ne... on to myslel tak jako dobře, jen bejvá moc drsnej kvůli nějakým věcem. Abych prej nezvlčel...“ David ho pohladil po zádech. „A co kdybysme teď šli najít to blbý cigáro, než nám zapálíš celou louku?“ změnil téma Martin, kterému ta situace začala být hrozně trapná. „Asi bys taky potřeboval někam zavřít, aby ses špačky naučil típat, vole.“

David ležel na posteli, ruce nad hlavou zatížené dvěma polštáři. Navíc svítila lampička, která jej měla hypnotizovat. Martin přistoupil k posteli jako k pitevnému stolu. Vyhrnul kamarádovo triko až k bradě. Zakroužil mu nad tváří plastovým nožem a pak mu ostrím přešel středem hrudního koše k břichu. „Tak se na tebe podíváme.“

„Na to jen tak nepřijdeš,“ vysmíval se mu zajatec.

„Nezapomínej, že mám ještě svoje drápy...“ Přešel mu nožem po boku až do podpaží. David sebou škubnul. „Máš pouta!“ napomenul ho Martin.

„Tak mě nelechtej.“

„Aha! Tak tobě to zatím přišlo jako lechtání. Tak to budu muset přitvrdit.“ A chlapec zajatci povolil knoflík na kalhotách a popotáhl mu je dolů. Oba mlčeli. Martin odložil nůž na pelest a klekl si na postel. Shrnul kamarádovy kalhoty až ke kolenům. Sklonil se ještě blíž a stáhl mu i slipy.

Temný obrys zastínil slunce vnikající do místnosti dveřmi. A pak se dveře rozrazily.

Stovky rozzuřených tváří napěchovaných na velkém náměstí skandují pravicemi k oknům paláce a hřmí hesly v těžko srozumitelném jazyce.

„Bouři celonárodní nevole vyvolaly v Polsku návrhy některých organizací, aby se začala společenská